

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap november 26^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Folytatása.)

Az ősz atya égre emelt karokkal imádkozott, 's imádság közben hallva rogyott-le. Anasztáziának kiszáradt szemei láták atyja hidegült tetemeinek vég-vonaglását, de még is folyvást énekelt. Mindig rémítőbben hangzottak életet és reményt előlő szavai; hangja többé nem emberi hang volt, hanem egy föld feletti lényé. Irtózat szállta-meg Bagurt 's népeit, és egyhangúlag kiálták: „szünj-meg, szünj-meg, különben hangod megöl!”

Anasztázia folyvást énekelt. Hangjától mintegy előidézte kezdtek az orkánok zugni, 's a' villámok harsogni; de Anasztázia hangja felülmulá a' lázadt természet 's elemeknek zaját. — Most köröslég minden remegett, ingott, és egy, földünkön szokatlan, tünemény következék-be. A' föld rengett; mély repedések nyíltak a' gyepen; az óriási bálványoszor leomlott, romjaiba temetve Bagurt 's a' papokat; a' népet tátongó örvények nyelék-el. — Anasztázia énekelt. A' fák kiszakadtak, lomb-ernyőikkel az öreget és ifjat eltemeték. — Csak most változott-meg az ének; a' romlást 's veszélyt idéző hangok szelid panaszsza olvadtak: — e' pillanatban őt is eltemeték a' kidült fák; de még az omladványok alól is nyájas ömledező hangok zengtek-fel. A' földrengés 's elemek dühe kietlen pusztává tévék a' tartományt. Az omladványok közül három zöld pázsit-hant emelkedék-fel, minők vad mellék-utakon, hol szerencsétlenek vagy meggyilkoltak temetlenül korhadnak, most is gyakran láthatók. Ezen halmoknak egyikén fájdalmasan, de bájló hangon éneklő madárka ült. — Ez a' muromi csalogányról szárnyaló rege! *)

És mint századok előtt énekelt, most is énekel; 's mint akkor, most is halált, árulást 's pusztulást idéz elő hangjával. A' vándor, kit bal sorsa ez ének hallására kárhoztat, lábát lelánczolva érzi, 's

*) St. Oka partjától Volga eredetéig terjedt e' borzasztó csalogányról a' népmonda.

keblét kimondhatlan fájdalom lepi-el, mely meggyilkolja, mielőtt az ének elhangzanék; ezért nevezték Solovei Rasboinik-nak. Ki pedig énekét tul éli, szerencsétlenség, árlás 's gyötrellem kísérik minden nyomon, szerencse ritkán mosolyg reá e' földön.

„De már késő az idő — mond Eucharis ön beszédét felbe szakasztva. — Az imádság órája közelg. Az ég véd-karja vezessen minden utakon.“ — Most hiveire áldást adván csendesen eltávozték.

„Valljon igaz-e e' rege?“ — kérde az öreg Mártha. —

„Fecsegés, mese, banya-koholmány!“ — viszonzá egy paraszt, ki Péterváratt szolgált — nem mondja-e a' rege azt is, hogy szent Iván napján égzengésnek kell lenni, és nem volt-e a' mai nap tisztá, derült?“

„A' nap még nem mult-el; még nincs éjfé!“ — lehelé egy tompa hang; alkalmasint Sándoré, de olly idegenen hangzék, mintha ismeretlen mellből kilengő intés velt volna. — Ekkor, mintha a' természet is felelni akarna a' kérdésre, az ég távulról tompa morajjal zúgott. — „Hallgasd, az ég zeng!“ kiáltá rémülve Masinka. — „Dehogyan zeng — mond az előbbi kételkedő — bizonyosan a' kastélyi taraczkoknak moraja!“

„Urunk — mondá Mártha — ifjabb éveit franczia országban tölté, 's őseink szokásairól feledkezve, megveti az ünnepi csendet. Ez ünnepet az igaz hitű Oroszok különben jámbor csendes nyugalomban töltik-el, nem mint a' Csudok és Esthek vigalmi zaj közt, hol a' szurok-koszorúk egész éjen át égnék, a' duda folyvást harsog, és a' vad öröm-zaj sokszor szerencsétlenséggel végződik.“

„Valóban dörög — mond Vanuska hallgatózva — de a' zivatar másfelé vonul.“

„„A' csalogány sem zeng többé — rebegé Róza — keblem szorong, 's gondolatom szüntelen Anasztázia körül lebeg!“ — „Enyim is — mond Mártha Sándorra pillantva (ki magába mélyedve földre meresztett szemekkel ült a' hantpadon) — 's nagyon csálódnám, ha körünkből valaki nem hallotta volna a' muromi csalogányt énekelni.“

Sándor, mintha nevééről szállitná, felriadt. — „Mit fecsegtek? — mondá boszúsán — hisz' régen volt az már, midőn hívott.“

Bámulat hangja szorult-ki minden jelen voltak melljéből. — „Hogyan, Sándor! te hallottad a' muromi csalogányt?“

„Igen — felelé huzott tompa hangon, mintha sirból hangzanék-fel; hallottam. És mint mindennek, ki hallja, nekem is szerencsétlenséget, árlást, 's dult élet-kéjt szerzett!“

„„Sándor!“ — kiálta Róza megindulva,

„Hallgass hűtelen! — riadá vadul forgó szemekkel — te szegéd-meg az esküt, te dulád-fel élet-reményemet!”

„Én?” — rebegé Róza alig hallhatólag.

Sándor a' terjesztett rémülést látván, lassanként erőt vön magán, 's halavány homlokáról a' nagy cseppekben függő izzadságot letörölve, lankadtan mondá: „ah fejem! sebeim, melyeket a' Törökök vágta rajta, ismét vad fájdalommal égnek. Ugy érzem, ha e' sebek felszakadnának, 's véretem belőlek csörgedezni látnám, ismét meggyógyulnék.” — Most Rózának nyújtá kezét, 's éltében először és szokatlan lágysággal mondá neki: „engedj-meg Róza! — vonásaid, szemed, tekinteted, megzavarák egy szerencsétlennek lelkét: én is földid vagyok!”

„Hogyan? — riadá Róza örömmel, te Kozák vagy?”

„Vagy inkább csak voltam, — válaszolá Sándor — mert fajomat megtagadám.

„Megtagadád? — kérdé Róza bámulva — mint tagadhatja-meg faját, 's eredetét a' Kozák?”

„Még is azt tettem — viszonzá az ifjú hevesebben — és nagy okom volt azt tenni. Lát'd, midőn rokonaim közt éltem, Ó-Cserkaszk még nem pusztult-el; még csak kevés Kozák költözködék Uj-Cserkaszkba. A' folyam sajátságait ismerve, büszkélkedének benne. 'S valamint a' Don parti harczos maga nemében egyetlen, és orosz országnak minden népe közt hozzá hasonlithatlan nincs: úgy állott Cserkaszk is, az országnak egy városához sem hasonlithatva. Nyolcz hétig állottak őseink lakhelyei viz alatt, 's csak háztetők, templomtornyok és kémények mosolygának ki barátságos vázokként a' hullámok közül; sajkán látogató a' szomszéd szomszédját, barát barátait, midőn a' viz legfőbb pontra hágott. Utszák közepén magas állások voltak építve, melyeken a' lakosok járdaltak, ha még nem apadt-le egészen a' viz, vagy apadó félben volt; e' hidállásokról más kisebbek vittek külön külön minden házba. A' lakok magas oszlopokra voltak építve, melyek alatt viz-apadás után buján tenyészvén a' fű, kényelmesen legelt ló és marha. Nem voltak-e e' változatosság, e' remény, vihar, áradás, 's nyugalom azon nagyra hevítő képek, melyeknek a' Don parti lakókat már születésüknek órájától bajnokká 's honvédeivé szentelék?

Azon nap, melyen engem, új szülöttet, a' bába atyám karjaira tett, kettős örömnünnep volt, mert kedvencz kanczája is, melly őt sok véres csatán hordozá, e' napon csikózott-meg. Gyermekek és csikó együtt neveltettek, mint testvérek. Én az istállóban mászkáltam, 's a' világos pej csikó velem szobában játszott; erőben izmosodva nevelkedém a' kancza-tejen, és előbb tanultam lovagolni, mint jární.

De egy ló sem hordozott oly kényelmesen, oly könnyen 's biztosan, erdőn és pusztákon, mint emlőtársam Kaska. Ez hívásomra előjött; hátára kivülem senkit fel nem vett, és minden időn hű társam maradt. De a' lónak élete korábban lefut, mint az emberé; midőn érezni tapasztalni kezdék, Kaska már elaggult 's kegyelemkenyérre jutott. Házam ellenében egy vén pusztán-nyargaló lakott leányával; részemre nézve nincs nevük, azért az apát csak vén Kozáknak, 's leányát — Sándor arczán keserű gúny mutatkozik — a' hűnek fogom nevezni. Az öreg izmos, aczél karú, vashól edzett férjfiú volt; csatázott az Abbasokkal, Törökökkel, Persákkal és Francziákkal. Az Istennek lerová kereszt-vetéssel adóját, de különben a' sátánnak sem tért volna ki útjából, 's kedvencz szava az orosz „ne bos“ *) volt minden veszély ellen. Leánya gyönyörű alak, fölséges teremtmény 's a' cserkaszki szépek koronája vala. Figyelve hallgatá dalaimat, ha csendes alkonyon a' házam előtti padon éneklék. Nyájas barátsággal üdvözlött, ha vele találkozám; 's lassabban lépdelt, ha észre vette, hogy utána megyek; a' reggeli üdvözlést szeliden mosolygá felém; 's midőn este a' szent kép előtt keresztet veték magamra, lelkembe tapadt képével ballagék haza. Naponként biztosabban levénk; énekemet már nem távulról hallgatá, hanem mellém telepedve 's részvétellel figyelt az ijász dalára, kit szerelme a' szellem ország sivatagjaira üzött. Atyja is kedvelt, 's kéjtelve mosolygott, ha Donskoy Demeter hőregéit hallá. De én szegény voltam, ő gazdag; pinczéjében dara és liszt helyett arany és ezüst állott fazekakban: így szerelmemet megvallani nem merészkedém, de reménytelen keblemre még is enyhítő ír volt, ha a' réten tartott fegyverjátéknál szemei csak engem' kerestek, ha elhalaványodott, midőn a' ló alá vetém magamat, ha a' Donon tartott sajkázásnál csak általam akarta a' sajkát kormányoztatni, 's köszönetül fáradalmainért a' tele kovsíkot fejemre önté, és végre, ha egész napi pajzánkódása, enyelgése után, este elérzékenyült, elkomorult, mintha egy éji távulét is örökre elszakasztana egymástól. Hajh, sejtménye való volt! Egy óra, egy percz is elég a' halandóknak szívében és sorsában mindent feldulni. — Egy napon kedvesem háza előtt állván észrevettem, hogy a' gerendák, mellyekre épült, többnyire már szúette, reves, elkorhadt ócskaságok. Az öregét előszóllítám. — „Öreg! — mondám neki a' gerendákra mutatva — itt veszély van; ha a' kiöntő Don hullámain szélvész korbácsolandja lakaink felé, ezek leomlanak.“

„Ne bos! — felelé nyugottan — a' fa még őseink korából való; izmos, veszélylyel daczoló, mint azok“

*) Ne félj.

Ezen éven tömérdek hó esett, 's így az áradásnak bizonynyal tetemesnek kelle leendni; még sem bátorkodám véleményemet az öregnek nézetei ellen vitatni; így az épület illetetlenül maradt. — Egy reggel, midőn álomképeim még a' kedves körül lebegének, nehéz zörejjel hallok valamit lakom lépcsőin felmászni. Nyughelyemről letekintek, 's im az istálójából felmászott Kaska örömmel nyерitett felém. Különösnek kellett történni, mi a' vén állatot hozzám felkészítheté. Ablakhoz ugrom; letekintek; 's im a' Don kicsapott árajai hullámanak az utszákon; a' szelek vad üvöltéssel zugnak, a' habdagály perczenként nevelkedik, és az áradás, mely különben lassanként szokott feldagadni, az azovi tenger-öböl felől dühöngő szelek által felkavarva, óriási tömegekben dühös morajjal, hihetetlen sebességgel iszonyú magasságra emelkedett. A' vén Kozák cselédeivel egy sajkán evezett-ki. — „Ne bos“ — kiálta felém — a' lovakról kell gondoskodni; leányom, a' renyhe rigó, még alszik. Én is lesiettem, ha még lehetséges lenne istálómbe jutni, 's a' lovakat kieresztetni; de a' habok vissza riasztának: még is észre vettem, hogy az istáló üres; ez okos állatok elszakítván fékeiket a' mentő halomra siettek; csak Kaska maradt hű hozzám. Midőn felső kamarámba vissza térve ablakomról majd a' dagadó habokra le, majd a' felleges égre, melybül most az eső záporként szakadt, feltekinték, úgy rémlett előttem, mintha az átellenben fekvő ház megrendült volna. Csalódás — gondolám ismét — csak a' homályos napnak köd-lepte es asszonyias félelmem üzik velem játékokat. De most ismét tompa moraj csapá-meg fülemet; a' gerendák alább süllyedtek — így nem káprázolat volt látmányom. A' vihar 's hullámok ostromának kitett ház ingott és összerogyással fenyegetett. Most kedvesem az ablaknál halaványan 's halálos szorongás közt megjelent. Karjait terjeszté felém; kiáltott; — vihar 's habzaj által elnyomott szavát nem érthetém, még is láttam, mit szenved; láttam, mi közel van a' veszély. Dühösebben üvöltének a' szelek, főlebb emelkedtek a' habok, 's mindig alább süllyedt az épület. Semmi csónak, semmi tutaj, semmi szabadító nem volt kivülem közelben. A' szükség kényszerített; az idő mult, 's minden pillanattal közelebb jött az épület összeromlásának percze, mely a' boldogtalan hölgyet kettős halállal vala eltemetendő. Végső szükség 's kétségbeesés eszközához nyultam. A' Kozák csak lován tud uszni; felpattanék tehát agg hű lovam hátára — mely örömmel nyalá kezemet, midőn hátán érzett — 's ablakon keresztül habokba szöktették. A' veszély néhány perczig új erőt látszott Kaskámba önteni; sebesen szegdelé a' hullámokat, és veszély nélkül jutottam utsza közepeig, hol Kaska az álláson még fiatal erőben haladt keresztül. De most ereje hanyatlott,

a' veszély pedig mind inkább közeledett; a' ló lebukott; ismét újabb erővel dolgozott 's ismét lebukott; de a' süllyedő házban kedvesem segély-kiáltását hallván irgalom nélkül üzem 's hajtám a' hű állatot, míg lihegve szuszogva ismét felemelkedék, 's végre a' házhoz ért. Kedvesem karaimba omlott; a' veszélyes háztól sietnem kellett; lovamnak enyhülést, nyugalmat nem engedheték, noha most kettős terhe volt. Nagy hortyokkal fújt a' ló; bár mint ütem, gyöt-rém, békén tűrte; de a' lehetlenséggel tovább nem küzdött; a' habok hullámzása 's vihar még is túl partra hajtottak. Már közel valék lakomhoz, midőn Kaska végképp' süllyedni kezdett.

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Megjutalmazott jótett. Egy fiatal orvos bizonyos szegényebb sor-sú israelita nőt, ki terhes chronicus betegségben sinylett, oly csüggedetlen szorgalommal ápolt, hogy az végre felüdült. A' fellábadt betegnek férje. nem jutalmazhatván egyébbel a' derék orvos fáradozásait, a' közelebről kijátszott bécsi két házra egy sorsszámot ajándékozott neki, melyet előtte való napon 3 pengő forinton vásárolt. A' derék orvos, ki csupán szánakozásból 's felebaráti szeretetből, jutalomra nem számítva, ápolá betegét, az ajándékkal megelégedett. De mint bámult-el, midőn a' néhány napi huzás után, sors-száma által 50.000 forintnak birtokában látta magát. A' jeles ifjúnak szerencséjén minden jó lelkű szívből örvend, 's elégtlenül kiált-fel: „végre még is igazságos volt a' szerencse.“

Északi fény; időjárat. A' milly száraz, hideg és zordon volt septemberünk 's résznyire octoberünk, oly mértékben lágy és esős novemberünk. — Az északi fények, ugy látszik, egy pár évtől fogva szaporábbak nálunk, mint az előtt. A' folyó hónap első napjaiban, valamint ismételve 14-kén 9 óra után egész éjfélig szép északi fények mutatkoztak Budapest észak-keleti részén. — Esős napjaink már két hét óta tartanak; 's ha bár mult héten nappaltiszta idő volt is, de este felé többnyire borongani 's éjfél előtt esni kezdé. 17-kén villámlás is tapasztaltatott 7—8 óra között este.

KÜLÖNFÉLE.

A' londoni scherif lakomája. — Carol G., 's Montefiore uraknak, az ujonan választott londoni 's middlesexi serifeknek, beiktatása alkalmával adatott fényes lakoma czélirányosan rendeltetett-el; a' vendégek minden kigondolható kényelemmel helyezettettvén asztalhoz, legnagyobb szorgalommal vendégeltettek-meg. Az étkek sora a' „Courier“ szerint, következő volt.

1-ső fogás: tekenős békaleves, hal-éték à la matelot; tekenős békapástétom, tekenős békafricandeau, tekenős béka rostélyos, Calipash és Calipce (tekenős békák husa, ön tekenőikben elkészítve, 's feladva; Calipash a' hát-tekenőhez, 's Calipce a' hastekenőhez ragadt hus), gloster-lazacz, tengeri nyelv-filétt à la Italien, eperlán-szemling (Stintfisch) felhasított kabeljau-(tőkehal faja) fej, kövihal, tengeri márna, aranyponty, sült angolna, főtt és sült csibék, vesztáli sonka, nyelv, kappan, vadhúspástétom, galambpás-

tétom, hizlalt bárány negyed, rostélyon sült ökör felsárpecsenye, ürúcsozomb, francia pástétom, lemezett pástétom, fiatal pulyka, cotelettek à la Maintenon, vadhusragout, vese pezsgővel.

Tálváltoztatás: vadcsomb.

2-dik fogás: fázának, foglyok, fürjek, sárszalonnák, fiatal nyulak, fajdtyukok, nyírfajdok, hófajdok, olasz saláta, diák-pudding, olasz krémek, udvari dáma-crémek, Chantilly, brunszviggi gombóc, rák, osztriga, tengeri rák 's több efféle, torták, millefleurök, lepények 's a' t.

Csemegék: ananasz, tengeri barack, málna, citrom; szőlő, dinnye, szilva, körtvély, mogoró; befőzött cseresznye, őszibarack, halyog makk, nektarin 's a' t.

Borok: pezsgő, xeresi (háromféle), moseli, hochheimi, portoi, sauternei, bordeauxi, tekenős-békapuncs.

Amerikai hírlapok. Az egyesült státusokban jelenleg szinte 1200 hírlap adatik-ki, melyek évenként mintegy egy millio iv papirosra nyomatnak; ha e' 1.000.000 iv papiros összeragasztatnak, egyik földszarktól másikig — mint egy amerikai hírlap számítá-fel — négyszer érnének-el, bekötte pedig, az esztendőnek minden percére hat olly vastag kötet jönne, mint a' biblia.

A' gőz nem uj találmány. Ha Richelieu akarja, 120 évvel korábban mutatja a' gőz mindenható erejét. Szív- szorulva olvassa a' jelenkor fija, mit a' bájos Marion de Lorme Cing- Marsról ír. Egy napon bizonyos éltés férfitű jő a' bibornokhoz, 's reszketve fejtegeti ő eminenciájának, hogy csekély mennyiségű forró vízzel a' földet meg lehet rázni. Richelieu örülne nyilatkoztatja a' férfitűt; az öreg véleménye mellett marad; Richelieu örültek házába viteti. Ugy van, a' gőz első feltalálója a' Biette-ben mult-ki.

Lélek-ébrékénység. London e' napokban egy eddigelé hallatlan esetben volt tanúja. A' jelenet iszonyú volt, 's mindenkit borzadással töltött-el. Green ur, ösztöt hó 1-ső napján léggömbjén ismét levegőt utazást tön. Midőn a' kötelek elvágattak, 's a' léggömb felemelkedett, iszonyodva látá mindenki, hogy azoknak egyikén egy segéd függve maradt, kit, előbb mint észre venné, 200 lábnyi magasra ragadt az emelkedő léggömb. Ez állásban lebegett egy ideig ég és föld között; azonban egyszerre mászni kezd a' kötelek, 's bámulatos ügyességgel a' ladikba veti magát. Green urat, ki a' hajónak keményebb rázóadásán kívül a' történetekből semmit sem vett észre, ámulásában majd guta ütő-meg, midőn 50 ölnyre a' föld felett előbb egy fejet, majd egész embert pillantott-meg maga mellett. Véleményünk szerint ezen férfitű szerencsésebb volt a' bécsi nagy házat elnyerőnél. Mert lélekébrékénységet, bátorságot 's izom-erőt nem mindenki nyer a' természet sorsjátékából, mint ezen akarátja ellen levegő hajós.

Ben-Sidi. Bizonyos francia utazó következő esetet, mult éven Damietten mint valóban megtörténtet, beszélt-el egy társas körben. — Ben-Sidi, a' bölcsességéről ismeretes Arab, egy napon gondolatokba mélyedve a' nagy mecset felé lépdelt, ott imádságát végzendő, midőn az egy mellékutján befordulónak fülét egyszerre több asszonyi hangtól kísért szivetsző sikoltás hatja-meg, a' közelebbi házból kihangzó. Ben-Sidi arra intezi lépte-t, 's egy bolt ajtajánál bizonyos szegényebb sorsú nőt lát, kétségbeesés fő hangján a' profétához segedelemért esdeklőt, mellette pedig mintegy hat éves fiú, kinek

kara egy érzeknába volt dugva, könyörgött a' körülállóknak, szabaditanák ki karát. Több némben iparkodik a' gyermekén különféle mód által segíteni, de sikertelenül: a' kanna szája sokkal szűkebb volt, hogysem nyílásán a' gyermek átbocsáthatta volna kezét. A' kétségbeesett anya fájdalomában porban fetrengett. Ben-Sidi a' csoportulatot kis ideig némán vizsgálván, szerényen lép egy nőhez kérde, mi van a' kannában, mely kérdésére felel a' nő: „mogoró!” Az Arab minden további szó nélkül a' gyermekhez lép: — „halld csak, fiacskám — mond a' gyermeknek, arcát simogatva — ha azon néhány mogorót, mely most markodban van, egy pillanatra elereszted, mind tied lesz, mi az edényben van.” — Alig követé a' gyermek Ben-Sidi intését, 's lám, az összeszorított ököl által többé nem gátolt kéz szinte tudatlanul simult ki a' kanna szűk száján. — „Ben-Sidi, Ben-Sidi! — hangzott most minden ajakról — dicsértessék Allah nagy neve, mert ezt Ben-Sidin kívül más meg nem tehette volna; csak ő, a' legbölcsebb, képes illyesmire!” — Az Arab ez alatt már eltűnt a' nagy zarándoktanya szegleténél.

EMLEKMONDÁS.

A' böles.

— — Mindig jó előre
Az eszt veszi kérdőre,
'S azon, a' mi képtelen,
Nem aggódik szertelen.

KIS JÁNOS után —

A' munka 's elfoglaltság tisztítani szokják a' képzelődést, 's igen csilapítják az indulatokat.

VAJDA után K. H. K. J.

Szenvedély. Egy fő, egy általános szenvedelem hozza a' sokáig szendergett erőket mozgásba; az uralkodik a' homály fölött, míg a' titkos küzdés, névtelen sejdítések és vágyak közt folyton foly; az emeli-föl a' fátyolt, midőn szív és lélek lépésönként eszmeletre jönnek, bizonytalan hánkyódás után irányt és czélt veendők; az vezet-fel a' pályára, vagy zárja-be előtted a' pályát a' szerint, mint befolyását jó vagy bal csillag alatt fogadtad, és annak neve: szerelem.

SZEMERE 1835. Auróra.

Gondolatok. — Tudatlan a' tudományt nem szívelheti; mert ez neki az, mi szemfájósnak a' napsugár.

Oktalan a' tudatlant jó ösvenyre soha sem vezette.

SZÁVICS.

Számrejtvény.

Fejem' lábommal ha veszed,
Két egész ezret számlal,
Add közepem még ezekhez,
'S mellettök még ötven áll.
Milly sok ez! 's még is fém nélkül
Elsőm vonva tünemény,
Bár természet java. — Illyen
Életünk; — csak képzemény!

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: 1) Olló. — 2) A' kalibát. — 3) Bútor. — 4) Czinteremben. —
5) A' viadal. — 6) Az ajtóba.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.